

TILLGODONJUTA, v. a. 3. (böjes som *Njuta*) *Njuta* fördel af. *T. säkerhet till person.* — Äfv. *Njuta till godo.* — *Tillgodonjutande*, n. 4.

TILLGODOSE, v. a. 2. (böjes som *Se*) *Se* till godo. *Se God.*

TILLGREPP, n. 5. Olagligt besittningstagande, isynn. genom stöld.

TILLGRIPA, v. a. 3. (böjes som *Gripa*) 1) I tillstånd af nöd, betryck, förlägenhet försöka användandet af något medel att hjälpa sig der- utur, utan afseende på medlets beskaffenhet. *I sin ytterliga nöd t-grep han ett medel, som han eljest aldrig skulle tänkt på. T. alla medel, både lofliga och olofliga.* — 2) Olofligen tillgripa sig något anförtrödt. *Se äfv. Stjälja. Han hade t-gripit en del af arvet, af sin uppbörd. T. kassan. T. ett ur.* — *Tillgripande*, n. 4.

TILLGRUNDA, v. n. 1. Blifva grund. — *Tillgrundande*, n. 4.

TILLGRÄNSA, v. n. 1. *Se Angränsa.* — *Mest i part. pres. T-nde. T. ägor.*

TILLGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) Göras, ske (på något visst sätt). *Huru t-r den operationen? Huru har det t-gått?* — Äfv. *Gå t'll.* — *V. a. Hafva att t.*, vara i tillfälle att kunna nyttja, använda; kunna få; kunna taga tillflykt till, t. ex.: *Hafva ett arf, penningar att t. Så länge jag har honom att t. Vara att t.* finnas att nyttja, att få, att taga sin tillflykt till.

TILLGÅNG, m. 2. 1) Väg, gång, plats, port, dörr o. s. v., hvarigenom man kommer fram till eller in i någon plats, byggnad. *Alla t-ar till slottet, staden voro stängda, spärrade.* — *Syn. Aveny.* — 2) Tillträde. *Ha fri t. till en person.* — 3) Förråd. *God t. på spannmål. Tag för er, här är god t.* — 4) Möjlighet att kunna förskaffa sig. *Inga t-ar till upphålle. Jag vet ingen t. till penningar. T. till vatten.* — 5) Hjelpkälla för anskaffande af penningar; penningmedel. *Alla t-ar voro uttömda. Han har t. att betala. Jag saknar t-ar för ett sådant företag.*

TILLGÄNGLIG, a. 2. 1) Säges om ort, ställe, dit man utan allt för mycken svårighet kan komma. *Delta berg är icke t-t.* — 2) Som är att tillgå. *Alla t-a medel.* — 3) (om person) Till hvilken man med lätthet får tillträde; ej svår att komma till tals med; lätt att blifva bekant med. *Han är mycket t.*

TILLGÄNGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara tillgänglig (för alla bem.).

TILLGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Verka för, bidraga till ett måls uppnående. *Jag kan i den saken intet t.* — Äfv. *Göra t'll.* — *Tillgjord*, part. pass. *Hvad som är t-t, blir dervid.*

TILLGÖRANDE, n. 4. Medverkan, åtgärd. *Det har skett utan mitt t.*

TILLHALA, v. a. 1. (sjöt.) Genom halning nära.

TILLHANDA, tillhända, se *Till handa* (under *Hand*).

TILLHANDAGÅ, v. a. 3. (böjes som *Gå*) Biträda, vara behjelpelig. *T. med upplysningar.* — Äfv. *Gå till handa.*

TILLHANDAHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) Hålla i beredskap, lemna tillträde till, låta få nyttja, låta få se ell. rådfråga, o. s. v. *T. något för allmänheten.* — Äfv. *Hålla till handa.*

TILLHANDAKOMMA, v. n. 3. (böjes som *II*.

Komma) *Komma* i ens händer, ägo. — Oftare säges: *Komma till handa*, t. ex.: *Brevet kom mig d. 27 Aug. till handa.*

TILLHANDLA SIG, t'llhändla, v. r. 1. Köpa. *T. sig en egendom.* — Äfv. *Handla t'll sig.*

TILLHANDS, tillhänds, se *Till hands* (under *Hand*).

TILLHARTSA, t'llhårtsa, v. a. 1. Tappa med harts. — *Tillhartsande*, n. 4. o. *Tillhartsning*, f. 2.

TILLHJELP, f. sing. Hjelp, hvarmedelst man lyckas utföra något. *Med t. af några goda vänner. Med mina vänner t.* — *Syn. Se Hjelp.*

TILLHJELPLIG, a. 2. *Se Behjelpelig.*

TILLHOPA, tillhåpa, adv. I en samlad hop, tillsammans. *Alla t. tagna*, alla sammantagne. — *Syn. Samman, Tillsammans, Hop, Ihop.*

TILLHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) Genom grofhugning gifva något första formen. *T. ett spadskäp.* — Äfv. *Hugga t'll.* — *Tillhuggande*, n. 4. o. *Tillhuggning*, f. 2.

TILLHVISKA, v. a. 1. Hviska till. *T. en något.*

TILLHYFSA, v. a. 1. (fam.) Göra någorlunda hyfsad.

TILLHYGGE, n. 4. (fam.) Föremål, som man i hast får i, för att dermed utdela slag (hugga till någon).

TILLHÅLL, n. 3. Ställe, der man håller till. Brukas vanligen i dålig mening. *Det är ett t. för tjuftvar, för alla slags laster. Ha sitt t. hos någon. Ha sitt t. på krogar. Ha intet t.*, vara aldeles husvill.

TILLHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) Hålla tillsluten, hålla igen. *T. dörren.* — *Syn. Hålla till.* — 2) Hålla hand öfver, att någon gör sin skyldighet. *T. någon att göra sin pligt, att arbeta.* — *Tillhållande*, n. 4.

TILLHÅRDNA, v. n. 1. Blifva aldeles hård. — Äfv. *Hårdna t'll.* — *Tillhårdnande*, n. 4.

TILLHÄFTA, v. a. 1. Inhäfta tillsammans med något förut häftadt. — *Tillhäftande*, n. 4.

TILLHÄLLA, v. a. 2. Hålla ett ämne till något förut ihåldt. — Äfv. *Hålla t'll.*

TILLHÅRDA, v. a. 1. *Se Hårda.* — *Tillhårdning*, f. 2.

TILLHÖRA, v. n. 2. 1) Vara ens egendom, något hvartill man äger rätt. *Det huset t-hör mig. Denna titel t-hör endast personer af högsta rang.* — Äfv. *Höra t'll.* — 2) (om person) Utgöra en del, vara medlem af. *Han t-hör sällskapet.* — Äfv. *Höra till.* — 3) Kunna ägas, finnas hos. *Dygden t-hör alla stånd.* — 4) Hafva afseende på; vara beroende af. *Allt hvad som t-hör handeln. Jag vet, hvad min frid t-hör, jag vet att akta mig.* — Äfv. *Höra till.* — 5) Åligger, tillkomma; passa, anstå. *Den omsorgen t-hör mig. Det t-hör min tjänst. Det t-hör ej honom att upphäva sig till min domare.* — Äfv. *Höra t'll.* — *T-nde*, part. pres.

TILLHÖRIG, a. 2. Som tillhör. Jfr. *Tillhöra*, bem. 1, 2, 3 o. 4. *Huset är mig t-t. Han är den församlingen t.*

TILLHÖRIGHET, f. 3. 1) Egendom. *Gården är min t.* — 2) Något som hör till eller under ett annat. *Godset Nynäs med t-er.* — 3) *Se Tillbehör.*

TILLLIKA, tilllika, adv. Äfvenledes, desslikes, derjemte. *Hon är vacker och t. förståndig,*